

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Tư, ngày 21/09/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 1014

“RA TIỀN, RA SỨC CỨU GIÚP NGƯỜI KHỔ NẠN”

Ngày nay, nhiều khu vực xảy ra thiên tai, hạn hán, lũ lụt, sóng thần, chúng sanh khổ nạn ở khắp mọi nơi nên chúng ta nên phát tâm ra tiền, ra sức cứu giúp họ. Chúng ta chỉ cần phát tâm làm mà chúng ta không cần lo nghĩ tiền này có đến tay người nhận hay không. Người xưa nói: “**Phát ý viên thành**”. Chúng ta chỉ cần phát tâm thì công đức của chúng ta đã viên mãn. Điều quan trọng là chúng ta làm với tâm chân thành, vô tư, vô cầu. Chúng ta tính được mất, chúng ta làm vì danh lợi nên chúng ta không thể làm một cách mạnh mẽ. Chúng ta làm xong thì chúng ta lại hối hận, tiếc của.

Hòa Thượng nói: “**Một số người muốn cứu giúp người bần khổ nhưng họ lo rằng tiền của họ bỏ ra sẽ bị người khác biển thủ. Ở thời đại ngày nay, việc này đương nhiên là có, đây là việc xảy ra rất bình thường. Nếu mỗi người đều lo nghĩ như vậy thì những người ở trong kiếp nạn nhất định sẽ bị khổ đau, bị chết rất nhiều**”. Ở nước ta, gần đây xảy ra rất nhiều tranh cãi trong việc từ thiện, cuối cùng không ai muốn làm nên những người cùng khổ càng thêm khổ. Trên báo có đăng, một người quản lý ở một địa phương đã biển thủ 5 tấn thóc để nấu rượu. Đây là gạo Nhà nước hỗ trợ cho người dân tộc để họ bảo vệ rừng. Người ngày nay không biết đến nhân quả. Họ bị tiền tài làm cho mờ mắt nên họ sẵn sàng làm những việc phạm pháp. Người xưa gọi đây là: “**Kiến lợi vong nghĩa**”. Người thấy lợi mà quên hết tất cả đạo nghĩa, tình nghĩa.

Ngày nay, nhiều gia đình, anh em vì tranh chấp đất đai, nhà cửa mà từ mặt thậm chí kéo nhau ra pháp luật. Tôi từ ban đầu đã nói với Mẹ là tôi không nhận bất cứ thứ gì, phần của tôi thì Mẹ tôi có thể bán đi lấy tiền để an dưỡng tuổi già. Trong “**Đệ Tử Quy**” dạy chúng ta: “**Tiền của nhẹ, oán nào sanh. Lời nhường nhịn tức giận mất**”. Khi con người coi tiền của lớn hơn tình nghĩa, đạo nghĩa, ân nghĩa thì việc gì họ cũng có thể làm.

Hòa Thượng nói: “*Cách nghĩ này ở trên mặt lý thì dường như có lý nhưng trên thực tế chúng ta đã bỏ lỡ cơ hội tu tích công đức. Chúng ta dùng tâm chân thành để cứu giúp người là được, không nên lo sợ tiền của bị người khác biển thủ. Người khác biển thủ tiền đó là việc của họ. Chúng ta bố thí thì nhân quả của việc bố thí đó là của chúng ta. Họ biển thủ tiền thì nhân quả của việc biển thủ đó là của họ*”. Mỗi người đều có nhân quả riêng.

Hòa Thượng nói: “*Có người cho rằng, họ phải đích thân đến nơi đó để làm, để họ nhìn thấy những tài vật đó đến tay người khổ nạn. Họ làm như vậy thì việc cứu giúp người khổ nạn sẽ bị chậm trễ. Có những người vì họ lo sợ tiền cứu trợ sẽ không đến tay người khổ nạn nên họ không phát tâm cứu người nữa. Tâm chúng ta hoài nghi thì công đức của chúng ta đã bị khấu trừ đi rất nhiều. Trên Kinh Phật dạy: “Tất cả pháp từ tâm tưởng sanh”. Tâm của chúng ta nghĩ thiện thì việc làm của chúng sẽ thiện. Tâm của chúng ta nghĩ ác thì việc làm của chúng ta sẽ ác. Đạo lý này trong Phật pháp Đại Thừa và Tiểu Thừa đều nói rất rõ*”. Chúng ta dùng tâm chân thành làm thì công đức viên mãn. Chúng ta không cần phải lo nghĩ!

Hòa Thượng nói: “*Những người phụ trách việc cứu giúp người mà họ tham ô, họ lấy tiền, lấy vật chất dùng để cứu trợ cũng là điều dễ hiểu. Trong mỗi người đều có sẵn tâm tham, muốn chiếm tiền tài của người. Chúng ta đừng vì việc này mà phải bận tâm. Họ tạo tội nghiệp thì họ phải nhận lấy quả báo. Chúng ta không nên vì có người tham ô mà thay đổi tâm thiện của chúng ta*”. Người có thể tham ô, biển thủ nhưng chúng ta phải ra sức, ra tiền của để cứu giúp những chúng sanh khổ nạn. Người khác không làm việc thiện, không bố thí mà chúng ta làm thì chúng ta cảm thấy thiệt thòi thì đây là ý nghĩa đặc biệt sai lầm. Chúng ta làm thiện thì chúng ta nhận lấy nhân quả thiện. Họ làm ác thì họ phải nhận lấy quả báo ác.

Hòa Thượng nói: “*Họ tham ô, biển thủ những tài vật để cứu trợ người khổ nạn thì đó là việc của họ. Còn chúng ta vẫn có công đức viên mãn. Việc chúng ta hành thiện và việc họ tạo ác là hai sự việc hoàn toàn khác nhau. Không có chuyện, chúng ta bỏ tiền của ra mà họ tham ô rồi thì chúng ta không có công đức*”.

Hòa Thượng nói: “*Nếu chúng ta không tu thiện thì chúng ta không có được phước báu. Thiện có thiện báo. Ác có ác báo. Chỉ cần chúng ta phát tâm làm thì công đức của chúng ta nhất định viên mãn*”. Nếu chúng ta phát tâm làm mà chúng ta lại nghi ngờ thì tâm

đó không viên mãn. Hòa Thượng nói: **“Nhân quả của mỗi người thì mỗi người phải tự gánh lấy”**. Chúng ta đừng vì việc người ta không làm mà mình cũng không làm. Chúng ta đừng vì sợ người khác tham ô mà chúng ta không làm.

Hòa Thượng nói: **“Người ta lấy một phần hay hai phần trong tài vật dùng để cứu giúp chúng sanh khổ nạn thì họ sẽ phải nhận quả báo. Điều này không liên quan đến tiền của vật chất, công sức mà chúng ta đã bỏ ra. Chúng ta phải hiểu tường tận, thấu đáo việc này để chúng ta phát được tâm viên mãn khi làm”**. Chúng ta tính thiệt, tính hơn để làm thì chúng ta đã vọng tưởng. Hòa Thượng nhắc chúng ta: **“Chúng ta phát tâm bố thí cũng giống như dòng nước, nếu dòng nước trước chảy mạnh mẽ thì dòng nước sau đến sẽ tươi nhuận”**. Chúng ta làm một việc với tâm mạnh mẽ thì phước báu cũng đến một cách mạnh mẽ. Chúng ta bố thí, tặng quà cho người khác nhưng chúng ta vẫn làm bằng tâm vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Nếu là người thân quen thì chúng ta làm mạnh mẽ.

Chúng ta trồng rau sạch để tặng tất cả mọi người. Chúng ta không cần phân biệt đó là người ăn chay hay người ăn mặn. Hòa Thượng nói: **“Bố thí là việc của chúng ta, người khác nhận tài vật họ làm như thế nào đó là việc của họ”**. Nhân quả của mỗi người thì họ phải tự nhận lấy. Chúng ta thường quá bận tâm, so đo, tính toán. Chúng ta phải tu phước, tích phước, tiết phước. Thầy trò ở Tây Ninh trồng rau sạch tặng cho người, rau xanh đẹp thì mang tặng cho người còn Thầy trò nhặt lá vàng, gãy để ăn. Đó là họ đang tu phước, tích phước. Nhiều người được tặng rau nhưng họ ăn rất lãng phí. Hôm qua, tôi cắt được 36 túi rau, mỗi túi khoảng 4kg để mang tặng. Tôi không suy nghĩ xem người ta dùng rau nấu lẩu chay hay lẩu mặn. Chúng ta phát ra ý thì công đức, phước báu đã viên mãn. Họ làm gì đó là việc của người.

Chúng ta nhìn một người mà chúng ta thấy thương thì chúng ta mới giúp đỡ. Đó là **“Ái duyên từ bi”**. Chúng ta không khởi được tâm của Phật Bồ Tát nên pháp giới của chúng ta vẫn là pháp giới của phàm phu. Chúng ta vẫn **“Cảm tình dụng sự”**, dùng cảm tình để làm việc. Chúng ta vẫn vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, không thể vô ngã vị tha. Chúng ta muốn làm Phật Bồ Tát thì chúng ta phải thay đổi pháp giới của phàm phu thành pháp giới của Phật Bồ Tát.

Chúng ta dùng tâm vọng tưởng, phân biệt, chấp trước để niệm Phật thì chúng ta vẫn tương ưng với tam đồ lục đạo. Trong **“Tứ y pháp”** dạy chúng ta: **“Y trí bất y thức”**. “Trí” là trí tuệ. “Thức” là tình cảm. Chúng ta phải dùng trí tuệ để khởi tâm động niệm, đối nhân xử

thế tiếp vật. Chúng ta dùng tình cảm đối nhân xử thế tiếp vật thì chúng ta sẽ bị dính chặt vào cái ta, cái của ta. Chúng ta dùng tâm đố thì chúng ta niệm Phật cả đời thì chúng ta vẫn đi vào sinh tử luân hồi. Chúng ta chỉ gieo duyên được với Phật và có được chút phước báu. Chúng ta làm với tâm chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi thì công đức, phước báu của chúng ta sẽ tròn đầy.

Hôm qua, tôi nhắc một người nắm được quy trình trồng rau để có thể xây dựng mô hình trồng rau sạch ở nhiều nơi khác. Chúng ta chỉ cần phát tâm để nhiều người có rau sạch ăn là được. Đây cũng là cách chúng ta gieo duyên với chúng sanh. Chúng ta tổ chức Lễ tri ân mọi người đến rất đông, hội trường có sức chứa bao nhiêu người thì có từng đó người đến là do chúng ta đã gieo duyên với chúng sanh từ trước.

Hòa Thượng dạy các vị tu hành đang tập học giảng pháp rằng: “*Các vị muốn pháp duyên của mình tốt thì hàng ngày, các vị phải đến sớm đứng ở hai bên cửa chào mọi người. Nếu tốt hơn, thì các vị có thể mua một túi kẹo phát cho mọi người*”. Nếu chúng ta kết được pháp duyên với người thì dù chúng ta giảng không hay họ cũng không nỡ bỏ về.

Hôm trước, có một người nói họ đã in rất nhiều đĩa bài giảng của tôi để tặng cho mọi người. Đó là chúng ta đã gieo được nhân duyên với mọi người. Nhiều đời, nhiều kiếp chúng ta tu hành bố thí nên đời này chúng ta có được sự thuận tiện. Tôi đi đâu cũng mang theo quà tặng cho mọi người. Đó là chúng ta kết duyên lành với chúng sanh. Nếu chúng ta có duyên với chúng sanh, chúng ta khuyên họ thì họ sẽ thuận theo!

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!